

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 5.

ЦАРИГРАДЪ, НОЕМВРІЙ 1869.

БРОЙ 11.

“ДА НЕ СВИДѢТЕЛЬСТВУВАШЪ НА ЛЪЖЪ.”

Всички сѣ готови за да осъждають лъжесвидѣтелствуваніе-то както едно отъ най гнусны-тъ и най вѣднителны прѣстѣпленія. Да избѣзва нѣкой прѣдъ сѣдо-вище-то и да свидѣтельствува на лъжъ, или за неправедно-то осъждане на не-винный-тъ, или за отърване-то на зло-дѣца отъ достойно-то му наказаніе, всички казватъ да е лошо нѣщо, нѣма нито единъ да го одобри.

Но лъжесвидѣтелствованіе бива не само съсѣ слово но и съ дѣла. Человѣкъ може по нѣкога, само чрѣзъ мълчаніе, или не говореніе да прави едно вѣчатѣлнѣе, както че свидѣтельствува на лъжъ. Ако слушашъ, на примѣръ, нѣкои да напад-натъ несправедно одного и да го кле-ветятъ за нѣкойжъ работѣ, за който и ты имашъ свѣдѣнія и една дума отъ тебе бы опровергала лъжъ-тъ, а ты тѣзи ду-мъ не казвашъ, то не съизволявашъ ли и ты на клеветѣ-тъ? Не свидѣтельству-вашъ ли и ты на лъжъ-тъ? Имашъ ли право да ся наричашъ пріятель на окле-ветаемый-тъ человѣкъ ако не продумаешъ за защитѣ-тъ му?

Така и человѣкъ става лъжесвидѣтель когато исповѣдува отъ вѣтъ нѣкои вѣр-ванія които ты нѣма въ сърдце-то му. Онзи който знае нѣкойжъ многоцѣннъ и душеполезнъ истинъ, а отъ страхъ или отъ срамъ не иска да открье и да за-щищава тѣзи истинъ, не поднадува ли и той подъ сѣщо-то обвиненіе че лъже-свидѣтельствува?

Който види въ общій-тъ животъ на о-нѣзи между които живѣе, или въ народѣ-тъ въ който ся е родилъ, нѣкои криви

обичай, нѣкои вѣднителны навикнуванія, нѣкои тъмны суевѣрія или заразительны ученія, и като знае че тѣзи нѣща прѣ-пятствувать на народный-тъ успѣхъ и на истинно то просвѣщеніе, и чрѣзъ тѣхъ много души ся държатъ въ гибелно не-вѣжество, чрѣзъ тѣхъ и народна-та съ-вѣсть страдае и вѣчно-то спасеніе на много души ся опростава, като види всичко това, а отъ нѣкойжъ причинъ коя да е, примѣлчава и не отвара уста-та си да защищава право-то и истинно-то и спасително-то, какъ може такъвзи единъ да избѣгне отъ обвиненіе-то че лъже-свидѣтельствува?

“Вы сте мои свидѣтели,” казва Спа-ситель нашъ. На какво да свидѣтельству-вамы? Той дойде въ свѣта да спасе грѣ-шны-тъ; насъ спасе ли? Той прощава грѣхове-тъ; наши-тъ простилъ ли е? Той е готовъ и силенъ да спасе до край всички които дохождатъ при Него; по-канвамы ли всички да дойдѣтъ при Не-го? Показвамы ли ный сами въ животѣ-тъ си че смы были ходили при Него?

Пріехте ли Исуса Христа за един-ственъ Спаситель, и само чрѣзъ силѣ-тъ и достоинство-то на Неговѣ-тъ кръвъ да ся надѣете за пріеманіе при Бога? Има-те ли го като все во вѣхъ, най драго-цѣнный-тъ отъ всички благодѣтели и пріятели? То гледайте да не бы или чрѣзъ думы-тъ си, или чрѣзъ мълчаніе-то си или чрѣзъ обходѣ-тъ си, да ся отречете отъ Господа който вы е иску-пилъ отъ вѣчнѣ-тъ смъртъ, и така да ся явите прѣдъ Бога и прѣдъ свѣта че сви-дѣтельствувате на лъжъ.

ДАРЪ-ТЪ НА СВЯТАГО ДУХА.

Обитаваніе-то на Святаго Духа въ сърдце-то е общій-тъ знакъ на всички-тъ вѣрующы въ Господа Иисуса Христа. Това е бѣлѣгъ-тъ който Добрый-тъ Пастырѣ е турилъ на всички-тъ овцы що сѣхъ отъ Негово-то стадо. Както печать-тъ на златаря свидѣтельствува за истинско-то злато, така това вътрешно обитаваніе на Духа отличава истинскы-тъ чада Божіи отъ не сѣщо-то злато на лъжовны-тъ исповѣдатели. Това е като царскый-тъ печать чрѣзъ който ся познава собствено-то притяжаніе на Царя. Това е залогъ тъ който Икупитель-тъ дава на ученицы-тъ си, като обричаніе на плано-то избавленіе въ день-тъ на въскресеніе-то. Всичкы които вѣрватъ иматъ тойзи Духъ. Читателю! имашъ ли ты тойзи Духъ? Който нѣма духъ Христовъ не е Неговъ, казва Божіе-то Слово. Ако щешъ ся казва ты Православенъ, или Католикъ, или Протестантинъ или съ нѣкое друго добро име; отъ име-то нѣмашъ ползъ, ако нѣмашъ вътрѣ въ сърдце-то си тойзи печать отъ Духа Святаго. Истинный-тъ Христіанинъ, каквото и да е названіе-то на църквѣ-тъ му, безъ друго ще има тойзи бѣлѣгъ. А пакъ тойзи бѣлѣгъ не дава му ся чрѣзъ челоуѣческо подѣйствованіе или чрѣзъ извършваніе-то на нѣкой внѣшенъ обрядъ, но става само чрѣзъ лично-то и особно-то повѣрваніе въ Спасителя. Господь, сърдцевѣдецъ-тъ не туря печать-тъ ситамъ дѣто сърдце-то не е прѣдано Нему. Това съвършенно покоряваніе на сърдце-то Богу, да ли е наистинъ станъло, никой освѣнь Бога не може да знае, слѣдователно, Той самъ е който ударя печать на тѣзи които сѣхъ ся прѣдали Нему.

Но тойзи бѣлѣгъ какъ става явенъ? Какъ ся познаватъ тѣзи които сѣхъ Негови? За това разсѣждамы сѣщо както разсѣждамы за всяко друго нѣщо. "Отъ плодове-тъ имъ ще ги познаете." Вѣчна-та мъдрость не е изрекла по здраво нѣкое правило отъ тѣзи думы Господни. Познаватъ ся не отъ име-то, не отъ исповѣданіе-то, не отъ обѣкло-то, не отъ нѣкой частны дѣла или вѣременны благодѣянія; но изобщо *отъ плодове-тъ си*. "А плодъ-тъ на Духъ-тъ е любовь, радость, миръ, дълготърпѣніе, благость, милосердіе, вѣра, кротость, въздержаніе,,

Тѣзи плодове приносишь ли? Тѣзи бѣлѣзи ако нѣмашъ, що ты ползува име-то Христіанинъ? Ако оставашъ само съ едно сухо име, и нѣмашъ онова което това име означава, що ты ползува сѣнка-та, когато нѣмашъ вѣщество-то? Отъ видѣ-тъ на хлѣбъ ся не насищава челоуѣкъ. Огънь исписанъ по стѣнѣ-тъ не грѣе. Съ едно име само Христіанинъ-тъ ся недоволява; трѣба му вътрѣшный-тъ животъ, и жива-та вѣра въ Господа Иисуса Христа, и вътрѣшно-то подновленіе духа което е даръ отъ животворящій-тъ Духъ Божій.

ХРИСТИАНИНЪ-ГЪ.

Христіанинъ-тъ е *истиненъ* челоуѣкъ. Можешъ съвършенно да ся увѣрвашъ на думѣ-тъ му? Обѣщанія-та си той вѣрно изпълнява. Той казва за всякоу работѣ точно както мысли че е. Не ще да казва за едно нѣщо, че е истинно, когато има сумнѣніе. "Който говори истиннъ, възвѣстява праведно-то.,

Христіанинъ-тъ е *честенъ* челоуѣкъ. Той по обыча да онеправдае себе си отъ колкото да онеправдае съсѣда си. Въ каквато работѣ и да ся захване, ты можешъ да си увѣренъ, че земаніе-даваніе-то му ще бѣде честно и право. "Промыслийте това, което е добро прѣдъ всички-тъ челоуѣцы., "Ихъ-тъ на праведный-тъ е право-то.,

Христіанинъ-тъ е *смиренъ* челоуѣкъ. Той мысли за свои-тъ слабости, припознава че зависи отъ Бога и познава най богатый-тъ и най сиромашъ-тъ отъ братія-та си като челоуѣцы, и достойны за любовь-тъ на Избавитель-тъ му и за негово-то вниманіе. "Богъ на смиренны-тъ дава благодать., "Който смирява себе си ще ся възнесе.,

Христіанинъ-тъ е *благосклоненъ* челоуѣкъ. Той съчувствува съсъ съсѣды-тъ си, и всякога има пріятнъ душѣ на оныя, които срѣща. Той ся труди да произведе благополучіе-то на оныя, съ които ся съдружава. Щедро-то му сърдце ся рада като той разсѣва наслажденія. На языкъ-тъ му е законъ-тъ на благосклонность-тъ. "Приложѣте на благочестіе братолюбіе, и на братолюбіе любовь.,

Христіанинъ-тъ е *сочувствителенъ* челоуѣкъ. Всякога е готовъ, до колкото е възможно да отдава на други-тъ честни

намѣренія въ каквото сж сторили. Като знае колко лесно и той самъ съгрѣшава, готовъ е да гледа съ милостиво сърдце прѣсѣяленія-та на други, и е повече готовъ да имъ помага да оставятъ зло-то, отъ колкото да ги осжда. “Единъ другому тѣготы-тѣ носѣте, и така ще изпълните законъ-тъ Христовъ.,” “Любовь-та дълготърпи, благосклонна е.,”

Христіанинъ-тъ е *проститель* чело-вѣкъ. Кривдина-та не стои въ сърдце-то му, и той не иска отмъщение. Прости-телната рѣчь, за неговий найнеприим-ный неприятели, е готова на усты-тъ му. “Ако ли вы не простите на чело-вѣцы-тѣ съгрѣшенія-та имъ, то и Отецъ вашъ нѣма да ви прости ваши-тѣ съгрѣшенія.,” Както и Христосъ е простилъ вамъ, така и вы.,

Христіанинъ-тъ е *благодѣтель*. Той храни гладный-тъ, облича голый-тъ, слу-гува на болный-тъ. Человѣчески-тѣ стра-данія докачатъ сърдце-то му и отварятъ рѣкъ-тъ му, усѣща духовны-тѣ чело-вѣчески болѣсти, и той радостно упо-трѣблява и влияние-то и иманіе-то си за да ги олекчава и да освобождава чело-вѣцы-тѣ отъ тѣхъ. “Даромъ сте пріели даромъ давайте.,” “Който има свѣтовны-тѣ добрини и гледа брата си че има нуж-дѣ, а заключи сърдце-то си отъ него, какъ ще прѣбждва въ него любовь-тъ Божіѣ.,”

СЛОВО ОТЪ МАЛКЫЙ-ТЪ ПЕТРЪ.

Петръ и Иванъ были братія: единъ день, като были самы, рекълъ Петръ на брата си, “Ела да играемъ *Черковъ*: азъ да станѣ проповѣдникъ а ты слуша-тель.”

Добрѣ, отговорилъ Иванъ, да играемъ. Петръ ся качилъ на единъ столъ като на амвонъ, и като зель единъ книгъ като отъ Свято-то Писаніе, началъ да про-повѣдва слѣдующе-то:

Реченіе-то на слово-то ми е кратко и много лесно. “Бждѣте едни на други добры! Ефес. 4; 32.

Има едни малкы рѣченія отъ Еванге-ліе-то нарочно за малкы-тѣ дѣца, и то-ва рѣченіе е едно отъ тѣхъ. Бждѣте про-чее добры.

1) Да не выкашъ къмъ бащъ си, нито да правишъ смущеніе кога го боли гла-ва-та. Ты незнаешъ що е главоболіе, но

мене мя болеше единъ пѣтъ глава-та и не можахъ да търпѣхъ смущеніе.

2) “Да направишъ тутакси онуй що ти рече майка ти, и да не ѣхъ понуждава-шъ да повтаря много пѣти, Иване, врѣ-ме е да идешъ да си легнешъ; защото това ѣ дотегнува много.”

3) Къмъ малкъ-тъ си сестра. “Но отговорилъ Иванъ, ты забрави да рѣчешъ къмъ Петра.”

“Добрѣ, рѣклъ Петръ, нещѣ да по-менѣ мое-то име въ слово-то си. А още ты си слухатель и не трѣбва да гово-ришъ. За туй казвахъ да си добръ къмъ малкъ-тъ си сестрѣ и да я оставишъ да си играе съ твои-тѣ войны.

4) “Да не плачешъ и удряшъ Маріѣхъ, когато тя кже и чеше главъ-тъ ти.

“Но да прощавашъ, господине,” прѣ-сѣклъ му пакъ рѣчь-тъ Иванъ, “тя ску-бе космы-тѣ ми съ грѣбень-тъ.” “Мъл-чаніе, въ слушалище-то; не бива да го-воришъ въ черквъ,” выкнѣлъ Петръ.

5) “Коткъ-тъ да не хващашъ за о-пашкъ-тъ ѣ да ѣхъ теглишъ, нито да щипишъ уши-тѣ ѣ, но да ѣхъ милувашъ и да ѣхъ правишъ да преде.

“Остави туй и свѣрни слово-то си, защото азъ ся уморихъ,” выкнѣлъ Иванъ. Врѣме е, трѣбва да пѣемъ, и безъ да чака свѣршѣтъ-тъ на слово-то, начинѣлъ да пѣе, а Петръ былъ принуденъ да прѣ-стане. Това слово е кратко, но не мал-ко дѣйствиетелно и полезно на всяко дѣте.

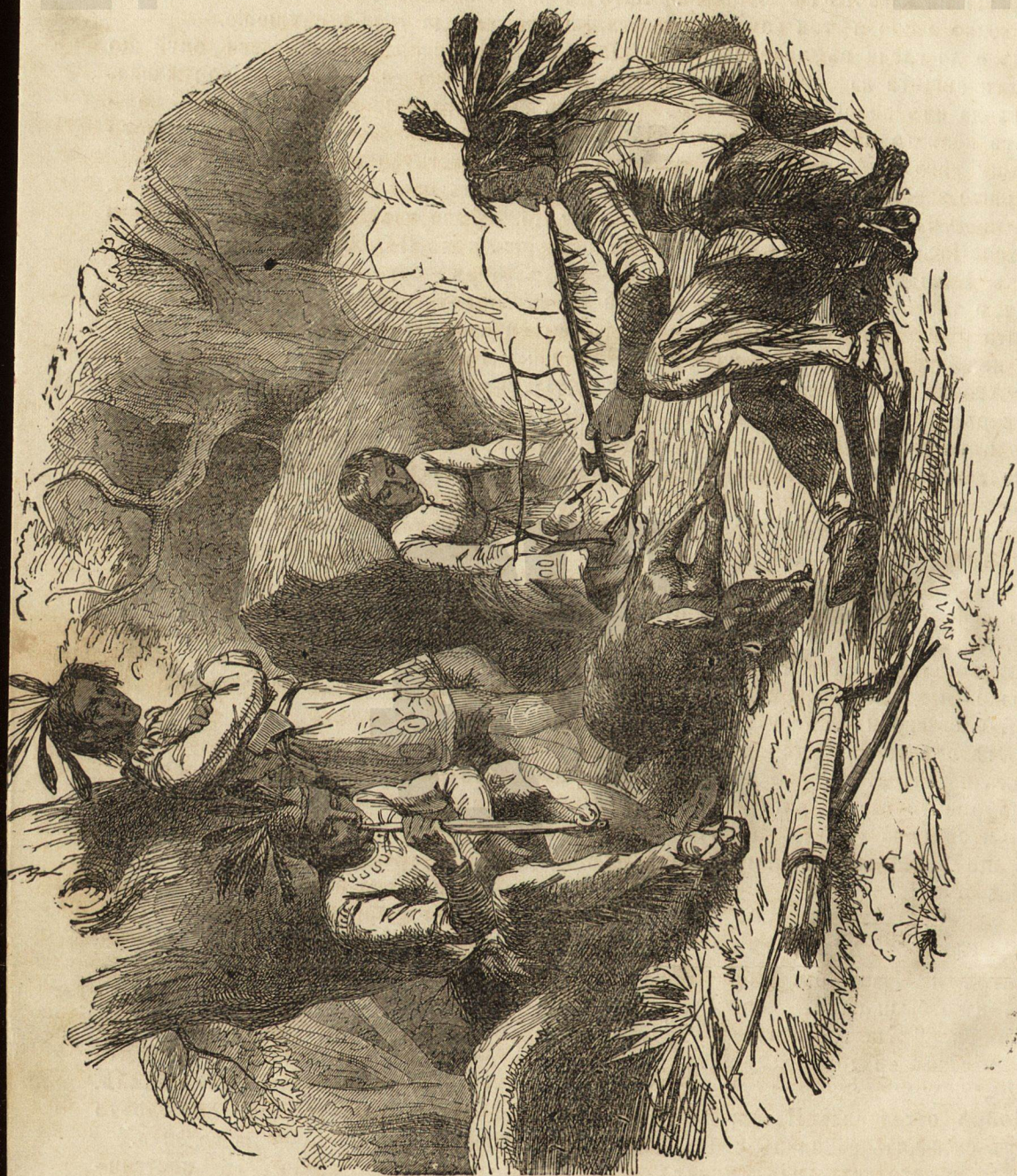
БЕЗУМНЫЙ-ТЪ ПО БЕЗУМІЕ-ТО СИ.

Самодържець-тъ Траянъ рекълъ на единъ рабинъ (хахаминъ), че желаялъ да види Бога, за когото рабинъ-тъ подтвърдявалъ че е вездѣ сый. “Истина е че присѣж-ствіе-то на славъ-тъ Божіѣхъ е всякъдѣ, отговорилъ рабинъ-тъ, но смъртно-то чело-вѣческо око не може да го види.”

Понеже самодържець-тъ постоян-ствувалъ, рабинъ-тъ му рекълъ: Да ви-димъ първо одного отъ служители-тѣ му, и тогазы го завелъ вѣнъ, и като му по-казалъ слънце-то, рекълъ, Виждѣ, ако мо-жешъ да гледашъ славъ-тъ на слънце-то.”

Не е възможно, отговорилъ Траянъ, като погледнахъ въ него, помрачиха ся очи-тѣ ми, станѣхъ май като слѣпъ.”

Рекълъ рабинъ-тъ: “Какъ бы можилъ ты да гледашъ Създателя когато не мо-жешъ да търпишъ славъ-тъ на едно отъ Неговы-тѣ създанія?”

АМЕРИКАНСКИ-ТЪ ИНДИЯНИ.

Читатели-тъ на Зорницѣ-тъ често сѣзували за Американскы-тъ Индіанци и събродно любопытствуваѣтъ да знаѣтъ повече за тѣзи челоувѣци които ся наричатъ по лова-имѣ. За това давамъ тукъ една картинка която прѣдставя едни отъ тѣхъ като сѣднали тамъ въ горѣ-тъ слѣдъ ловъ-тъ си въ който тѣ сѣ были твърдѣ сполучливи; както и свидѣтельствува хубава-та едра сърна която

лежи при крака-та имъ. Оръжїя-та имъ сѣ лѣкъ и стрѣлы; облекло-то имъ, както и обувка-та имъ отъ кожи; украсенїя-та имъ сѣ орелскы пера и гырдамы отъ мечи некты, и другы таквызи любопытности. Не оръжїи нито стѣжъ, но живѣѣтъ отъ ловъ. За мъжїе-тъ само ловъ и бой ся считатъ достойни-тъ и благородни-тъ заниманїя: за всичко друго жены-тъ, горкы-тъ, трѣба да имъ робуватъ, както и става въ всякой дивъ и

необразованъ народъ. Жены-тъ имъ сѣ-
ятъ малко кукурузъ (мисиръ) и отъ него
мѣсятъ единъ видъ хлѣбъ, но главно-то
имъ яденіе е месо. Жены-тъ ковайтъ, же-
ны-тъ правятъ колибы-тъ отъ коры-тъ на
дрѣвѣ-та; жены-тъ носятъ водѣ и вся-
кой другъ товаръ. На примѣръ, тѣзи го-
рѣисписани юнаци, като испушѣтъ чи-
буци-тъ си вѣроятнo ще выкатъ на онѣ-
зи женѣ при огнь-тъ които е отъ задъ имъ
да дойде и да задѣне сѣрнѣ-тъ за да ѣхъ
занесе въ станъ-тъ. Какво мислите за
това, вы момци, които по нѣкогашъ мал-
ко по тѣзи модѣ ся докарвате къмъ се-
стры-тъ си? За мажѣ-тъ какво съмъ
видѣлъ азъ въ Българскы нѣкои села,
мажѣ-тъ възсѣднѣлъ на конь и жена-та
върви подирѣ му пѣша и носи и дѣте и
мотыжъ; за това нѣма да пише тука, за-
щото таквызи мажѣ не четятъ вѣстни-
ци-тъ.

Но пыта нѣкой; кои сѣ Индіанци-тъ,
и защо сѣ выкатъ тѣй? Христофоръ Ко-
ломбъ когато въ лѣто 1492 открь Аме-
рику, мислилъ че е стигнѣлъ въ Индію,
защото той бѣ тръгнѣлъ съсѣ цѣль-тъ
да намѣри другъ нѣкой проходъ за въ
Индостанъ. И така когато стигнѣлъ на
сушѣ-тъ и намѣрилъ тамъ единъ народъ
на които физіономіа-та приличала малко
на Азіатскы-тъ народы, той ги нареклъ
Индіанци. Слѣдователно Американскы Ин-
діанци ся наричатъ онѣзи народи които
сѣ живѣли въ Америкѣ прѣди да дой-
дѣтъ бѣли-тъ плѣмена отъ Европѣ. Е-
динъ ученъ народоописатель ги описва
тѣй. Кожа-та имъ има каванѣ боѣж, и-
ли боя-та на канелѣж, коса-та имъ дълѣ,
чернѣ и много правѣ; то естѣ никога не
ся нахѣдря, брада-та скудна, очи-тъ
черни и много хлѣтнѣли, носъ-тъ ши-
рокъ (но издава ся на вѣнъ и не е пло-
ската като на Арапина) устны-тъ пъл-
ни, и лице-то е широко прѣзъ страны-
тъ. Общій-тъ видъ на главѣ-тъ е жгло-
ватъ и не валчестъ; чело-то е широко
но ниско, теме-то е високо, задня-та
часть на главѣ-тъ е плоската, лице-то
е голѣмо и челюсти-тъ много силни.

Таквызи сѣ бѣлѣзи-тъ на пѣрвобытни-
тъ Америкнади, прѣди да сѣ надошли
Европейци-тъ. Съставятъ особенъ единъ
типъ на чловѣческый родъ и отличава-
тъ ся отъ другы-тъ колкото Монголскый
(Тартарскый) типъ ся отличава отъ Е-

вропейскый-тъ. Ако ся гледатъ като за-
селяни отъ Лѣдовитый-тъ океанъ въ сѣ-
веръ до Маджелановъ-тъ проливъ на югъ
намѣрватъ ся въ разны състоянія на о-
бразованіе-то: нѣкои по диви и нѣкои
по образовани. Тѣзи сѣ были раздѣлени
на много плѣмена, всяко плѣме съ осо-
бенъ единъ языкъ. Мосю Балби въ На-
родоописателный-тъ си Атласъ дава чи-
сло-то на тѣзи языци до 400 и ги раз-
дѣля тѣй, въ Сѣвернѣ Америкѣ 150; въ
Срѣднѣ (Централнѣ) Америкѣ 60, и въ
Южнѣ Америкѣ 190 языци.

Много отъ тѣзи языци и цѣлы племена
сѣ исчезнѣли. Въ 1850 по всичкы тѣ
държавы наречени Съединени Стати,
имало само 400,000 души останѣли отъ
тѣзи туземскы жители, които прѣди три-
ста-години почти исключительно държали
онѣзи широкѣ земѣ и свободно сѣ ся
скытали отъ Атлантически-тъ океанъ до
Тихо-то море, и сѣ ловили мечкы, ры-
сове, вълци и другы звѣрове въ про-
страны-тъ онѣзи дѣбравы които ся про-
стирали тамъ дѣто сега има многолюдни
градове и разработени ниви, желѣзни пѣ-
тища и телеграфи.

Въ Южнѣ и Срѣднѣ Америкѣ Инді-
анци-тъ ся сѣ смѣсили съ другы-тъ на-
родности, които сѣ повече Спаніолци и
така ся е породило едно смѣсено наро-
донаселеніе, но въ Съединени-тъ Стати
не е станѣло така, ако и да е нѣмало
никакво запрѣщеніе. Европейци-тъ прѣ-
селци, (които сѣ повече отъ Англіѣ и
отъ Сѣвернѣ Европѣ) не сѣ ся смѣсили
съ Индіанци-тъ, и види ся и отъ двѣ-тъ
страны да е имало помежду имъ едно
взаимно несхожденіе. Чрѣзъ трудове-тъ на
нѣкои проповѣдници доста много отъ тѣхъ
сѣ пріели Христіанскѣ-тъ вѣрѣ и сѣ по-
чнѣли единъ образованъ животъ, но за
жалость, число-то имъ ся умалѣва. Да
ли ограничаваніа-та на образованъ жи-
вотъ или като ся е отворила и обрабо-
тила земя-та че новы болѣсти сѣ ся про-
явили, или друга нѣкоя причина дѣйстви-
ва, та тѣзи хора умиратъ повече отъ кол-
кото ся плодятъ, и така вѣроятнo слѣдъ
сто год. ще ся свѣршѣтъ. Правителство-
то на Съединени-тъ Стати е опрѣдѣли-
ло еднѣ областѣ да бѣде за тѣзи оста-
нѣли Индіанци. Не зема никакѣвъ данѣкъ
отъ тѣхъ, но всякѣ годинѣ раздава, ка-
то дарове на тѣхъ, завивкы, шалове, но-

жеве, пушки, котли и тигани, чукове, тріони и гвоздіе и другы потрібны нѣща. Тѣ сѣ страдали много онеправдаванія отъ безсовѣстны и користолюбивы тѣрговцы, а пакъ тѣ като дивы сѣ отъмѣстывали съ състрашны закланія безъ различіе на вси-чкы-тѣ бѣлы. Много пакъи ся е случавало щото смѣлый-тѣ Американецъ земледѣлецъ като ся е вращалъ отъ нивъ да намѣри колибъ-тѣ си западенъ, и жена му и дѣца-та му или лежатъ на дворѣ-тѣ закланни или диваци-тѣ сѣ гы отвели въ плѣнъ. Исторіята на прѣминѣлы-тѣ сто години на Америкѣ изобилува въ крѣво-пролитны боеве съ тѣзи дивы племена.

ДОБРЫЙ-ТѢ ПѢТЕВОДИТЕЛЬ НА ДѢЦА-ТА.

Въ единъ отъ прѣдидушы-тѣ си листо-ве казахмы за планинъ-тѣ Бланкъ която е най высокъ въ Европѣ. Онѣзъ дѣто и-скать да възлѣзжтъ на върхъ-тѣ на тѣзи планинъ, иматъ всякогы нуждѣ за е-динъ водитель: защото има бесчетны прѣ-междливны мѣста, за туй никой не смѣе да възлѣзе самъ.

Пѣтеводитель-тѣ знае дѣ е здрава пѣ-тека-та и за туй пѣтници-тѣ го зематъ за другаръ и вождъ.

Нѣкое врѣме всичка-та земя на Но-вѣ Англіѣ въ Америкѣ е была покрита съ гѣсты дѣбравы и пѣтища не е имало. Първи-тѣ прѣселенци Европейци кога-то искали да отидѣтъ отъ едно мѣсто на друго, хващали съ съ заплащѣ нѣкого отъ туземцы-тѣ дивы жители отъ онуй мѣсто, за да имъ стане другаръ и да гы прѣведе прѣзъ онѣзи прѣдвѣчны дѣбравы; защото туземци-тѣ Американци были обучени и знааи добръ всичкы-тѣ гор-скы пѣтища и пѣтеки, щото можали да прѣминувагъ отъ мѣсто на мѣсто безъ мѣжѣ.

Мойсей, както помнятъ, които сѣ чели въ Ветхый-тѣ Завѣтъ въ книгъ-тѣ на Ис-ходъ былъ е пѣтеводитель на Еврей-тѣ въ пустынѣ-тѣ 40 години. Облакъ-тѣ е былъ водитель на Мойсея, и звѣзда-та на Ви-тлеемъ водитель на звѣздобройцы-тѣ, ко-ито были дошли отъ Истокъ да ся по-клонятъ на малкаго Исуса.

Когато нѣкой загуби пѣтъ-тѣ си, и не знае дѣ ся намѣрва, и е въ бѣдѣ да ся изгуби, а най много на таквыѣ страны които сѣ прѣмеждливы, тогазъ има ну-ждѣ за пѣтеводитель, има нуждѣ за че-

ловѣкъ който да му покаже истинный-тѣ пѣтъ и да го заведе по него.

Намѣреніе-то на туй дѣто ся пише тука е, да управя умъ-тѣ на дѣца-та кѣмъ до-браго и вѣрнаго вожда Исуса Христа за неопытны-тѣ и незлобивы-тѣ сѣщества.

Христосъ стои на пѣтъ-тѣ който за-вожда кѣмъ небе-то и общава ся да за-веде всичкы-тѣ дѣца здраво прѣзъ вси-чкый-тѣ имъ животъ, додѣ стигнѣтъ до край-тѣ на пѣтъ-тѣ и влѣзжтъ прѣзъ порты-тѣ въ градъ-тѣ.

СВЯЩЕННОПРОПОВѢДНИКЪ И ЛѢКАРЬ,

Единъ священнопроповѣдникъ попы-танъ былъ нѣкога отъ одного лѣкаря не-вѣрникъ защо проповѣдѣва, дали да спа-се души; а той отговорилъ утвѣрдител-но. Видѣлъ ли си нѣкога душѣ? попы-талъ лѣкаръ-тѣ:

— Не съмъ, отговорилъ священнопро-повѣдникъ-тѣ.

— Чулъ ли си нѣкога душѣ?

— Не.

— Вкусилъ ли си нѣкога душѣ?

— Не.

— Помирисалъ ли си нѣкога душѣ? Не.

— Усѣтилъ ли си нѣкога душѣ?

— Усѣтилъ съмъ, и за туй благодарѣ, Бога, реклъ священнопроповѣдникъ-тѣ.

Ето, реклъ присмѣятель-тѣ лѣкаръ, че-тыри отъ твои-тѣ петъ чувства свидѣ-тельствуватъ че нѣма душѣ.

Добръ, отговорилъ священнопроповѣ-дникъ-тѣ: дозволи ми сега да тя попы-тамъ двѣ или три питанія отъ твое-то знаніе.

— Видѣлъ ли си нѣкога болѣжъ?

— Не съмъ, отговорилъ лѣкаръ-тѣ.

— Чулъ ли си нѣкога болѣжъ?

— Не.

— Вкусилъ ли си нѣкога болѣжъ?

— Не.

— Помирисалъ ли си нѣкога болѣжъ?

— Не.

— Усѣтилъ ли си нѣкога болѣжъ?

— Усѣтилъ съмъ, отговорилъ лѣкаръ-тѣ.

Ето, реклъ священнопроповѣдникъ-тѣ, четири отъ петъ-тѣ ти чувства свидѣ-тельствуватъ че нѣма болѣжъ, но ты зна-ешь отъ опытъ и казвашъ че има. Така е и сѣществованіе-то на душѣ-тѣ.

Колко ослѣпява челоуѣка невѣріе-то! Бѣгайте отъ невѣріе-то, синца млада, а-ко обычате спасеніе-то на души-тѣ си.

ДОБРЫ ПРАВИЛА.

- 1) Никога да не си празденъ.
- 2) Гледай всякогы свършкъ-тъ на нѣщо.
- 3) Придобый едного истиненъ пріятель.
- 4) Мысли за себеси и за сѣтнини-тъ си.

ВЫСОКОМЪРІЕ.

Лудовикъ Вторый царь французскій, ималъ обычай да поканва по нѣкогы едного богатъ търговеца да яде на трѣпезѣ-тъ му. Този търговецъ ся осмѣлилъ отъ толкавъ-тъ добринѣ на самодържеца и държѣлъ да поиска отъ него дипломъ за благородіе. Царь-тъ даровалъ благородіе, но прѣстанѣлъ вече да му струва честь да го кани на трѣпезѣ-тъ си. А търговецъ-тъ понеже ся оплакалъ за това, царь-тъ му казалъ, кога ты повыквахъ да ядешъ съ мене, имахъ тя за първъ търговецъ на държавѣ-тъ си; но сега като станѣ ты послѣденъ на благородны-тъ, голѣмъ неправдѣ бы сторилъ азъ на други-тъ благородны, ако бы слѣдовалъ да тя пріимамъ на трѣпезѣ-тъ си.

Колко добръ урокъ противъ высокоуміе-то.

НАЧЕНВАЙ ДЕНЬ-ТЪ СЪ БОГА.

Много е по добръ на не ядемъ единъ сутринѣ, отъ колкото да нѣмамы врѣме за съобщеніе съ Бога, прѣди да почнемъ дневны-тъ си работы. Слѣдующе-то, извлѣчено отъ единъ вѣстникъ, е дѣстойно за особно вниманіе.

“Много работни хора има, които нѣматъ всякога свободно врѣме, но нѣма никой който не може да ся разговаря съ Бога. Негово-то ухо може да чуе между брѣмченіе-то и тропотъ-тъ на машинѣ-тъ, или выкъ-тъ на стотини гласове. Сърдце-то може да иде при Него, каквы и да сѣ обстоятелствата. Авраамъ, дѣто и да расположваше шатъръ-тъ си, тамъ той въздвигаше олтарь Господу. Така на Христіанинѣ-тъ сърдце-то кжѣто и да е, има такожде единъ благоприятенъ олтарь, отъ който да влиза темянь-тъ на молитвъ-тъ и на хвалѣ-тъ.

Но почти всякой, ако иска, може да намѣри врѣме и мѣсто за тайно съобщеніе съ Бога, прѣди да начне дневны-тъ си работы.

Генералъ Хавелокъ, единъ знаменитъ Англичанскій командантиъ въ Индіѣ, ставаше въ часъ-тъ на четири (Европейски), ако врѣме-то за трѣганіе на войскѣ-

тъ бѣше на шесть, за да не изгуби драгоцѣнно-то си съобщеніе съ Бога прѣди да трѣгне.

Лутеръ, когато имаше най много работѣ, всякога намѣрваше врѣме за молитвъ, бонеже осѣщаше че всякога ся ползуваше отъ нежъ. Когато прѣмногы ся пригѣсняваше отъ работѣ, той казваше: “Имамъ толкова работѣ да вършѣ, що-то додѣ ся не моѣхъ по три часа на день не могъ да успѣхъ.,,

Съръ Матвей-Хейлъ знаменитъ сѣдѣя, такожде казваше: “Ако оставѣхъ молитвъ и четеніе на Слово Божіе, сутринѣ, то нищо не ми отива добръ прѣзъ всичкій-тъ день.,,

Колко отъ насъ можемъ да намѣримъ тука причинѣ-тъ на много отъ несполукы-тъ ни, и слѣдователно причинѣ-тъ на недоволство-то и неблагополучіе-то ни.

СТАТИСТИКА.

Новъ Йоркъ въ Америкѣ, който обима повечъ отъ единъ миліонъ жители има 125 газеты отъ които 29 сѣ вѣроисповѣдателны, 7 говорятъ за безвѣріе-то, 3 папскы, а други-тъ сѣ политическы и на извѣстія. Има още 94 періодически списанія, отъ които 26 сѣ вѣроисповѣдателны. Отъ политическы-тъ газеты “Трибюнъ на Новъ Йоркъ” има най голѣмо обращеніе: 325,000 листа ся печататъ и разносятъ всякой день.

Най голѣмо-то на свѣтъ-тъ *работалище (фабрика)* е онуй което ся выка *Мирно* въ градъ Лоелъ въ щатъ-тъ Массачусетскій въ Америкѣ. Въ него работятъ 40 хыляды предарницы които предѣтъ памукъ и 10 хыляды които предѣтъ вълненѣ преждѣ. Изработватъ ся въ него ката седмицѣ 80 хыляды омы памукъ и единъ миліонъ омы ката годинѣ, и 200 хыляды омы вълна: а въ него работятъ двѣ хыляды мѣжіе, и иждивеніе-то заминова единъ миліонъ гроша на мѣсець.

СЛОНОВИ ЖБИ.

Смѣта ся че само въ градъ-тъ Шефилдъ въ Англіѣ иждивяватъ ся 180 тона слонови жби, (единъ тонъ има около 900 омы) за направи на черенове за ножеве и за други красны работы. А да ся снабди това количество трѣбба да убиватъ всякѣ годинѣ повече отъ 18 хыляды слона.

КЫТАЙСКИ ИГРЫ.

По всичкый-тъ свѣтъ дѣца-та иматъ
еднакъ любовь къмъ игры-тъ; но лю-
бобы е че често намѣрвамы исты-тъ
дѣтинскы игры по различни земи.

Има една игра въ Кытай много заба-
вительна и любезна и на стары-тъ и на
дѣца-та. Когато иска да си прѣмине
врѣме-то единъ Кытаецъ, запалва си лу-
ж-тъ и съсь концы или телове рази-
грава кукли които има поставены на е-
дно ковчеже. Толкозь сж искусни въ тѣ-
зи игра тѣзи человекы, щото единъ гле-
датель ся чуди на скоростъ-тъ, на ле-
сно-то завъртваніе и на редовны-тъ дви-
женія на тѣзи бездушны мърданія.

Тази игра, която е въ Кытайцы-тъ
толкозь незлобива и имъ производи го-
лѣмо незлоливо забавленіе, като ѿ до-
несли въ Европѣ, подпаднала и станѣла
една отъ най лошы-тъ игры, която ся
казва карагіозъ, и е источникъ днесъ на
злонравны наслажденія.

РАЗНЫ СВДѢНІЯ.

Единъ разбойникъ въ Чивита Веккіа, въ
Италіѣ, запрѣнъ за разбойничества-та
си и многобройны-тъ убійства, прѣдмал-
ко сполучилъ да побѣгне отъ тъмницѣ-тъ,
но като го уловили и щѣли да го нака-
жѣтъ за това, той подтвердилъ че той
отъ себе си не излѣзълъ отъ тъмницѣ-
тъ, но че единъ ангелъ былъ дошелъ и
го пуснѣлъ пратенъ отъ святѣ-тъ Дѣвѣ
Маріѣ, на коѣто той много ся е кла-
нялъ. Сега той иска отъ сѣдовище-то
одно испытаніе на работѣ-тъ и едно сѣ-
довищно припознаваніе на чудо-то!

— Едно писмо отъ Римъ, казва, че е-
динъ тамошенъ вѣстникъ е извадилъ еднѣ
новѣ спекулѣ за странны-тъ които до-
хождатъ на Съборѣ-тъ.

За всякой новѣ спомоществователь
който ся подписва и прѣдплаща за шесть
мѣсеца, отъ редакціѣ-тъ намѣрватъ му
съ должнѣ цѣнѣ, квартирѣ, служѣ, пѣте-
водитель за градѣ-тъ Римъ и едно раз-
рѣшеніе отъ поетѣ.

— Намѣрило ся, въ Атлантическый о-
кеанъ едно стѣкло затулено което имало
вжтрѣ писмо на Нѣмскый языкъ, отъ ко-
ето ся извѣстява че въ прѣминѣмый мѣ-
сецъ Юлій единъ корабъ по име Везеръ
съ 346 души, е потѣнѣлъ.

(Отъ Левантъ Хералдъ).

СТИХОТВОРЕНІЕ.

СУЕТА-ТА.

1

О суета на суеты,
Сж всички земны добрины!
Тѣй възглашава Божій гласъ
Кѣмъ назн грѣшны всякой часъ.

2

Богатство, лъсна суета,
И всяка слава на свѣта;
Какъ чудно пльнѣтъ нашъ-тъ дни
Съсь скърби ужасителни.

3

И въ сладости-тъ на плѣтъ-тъ
Насита нѣма никога,
Но съ трудъ и болѣсть и бѣды
Измѣчватъ наши-тъ души.

4

Увы! тѣ всички въ този свѣтъ;
Завчасъ ся губѣтъ като цвѣтъ,
Заранъ цвѣтѣтъ процѣнуватъ
А при вечеръ повѣхнуватъ.

5

Додѣ тѣй гинемъ въ суетѣ,
Минуватъ дни-тъ съ бързотѣ,
И насъ съсь вѣтрены крыла
Занасѣтъ ны кѣмъ вѣчностъ-тъ.

6

Но ты, О, Боже, милостивъ
Спаси ны въ тозъ свѣтъ нечестивъ,
Отъ всякѣ праздни суетѣ
Въ тѣзъ тѣмнѣ сѣнкѣ на смъртъ-тъ!

7

Съ небеснѣ мѣдростъ насъ дари
Да диримъ вѣчны добрины,
Додѣ да свѣршимъ земный пѣтъ
И да посрѣшнемъ страшный сѣдѣ.

8

Сърдца ни, Боже, освяти
Насъ, слѣпи, въ пѣтъ-тъ уведи,
Що води вѣрно въ славный Рай
Да смѣ блаженны тамъ безъ край,

Ив. А. Т.

Въ печатницѣ-тъ на А. Минасіана у Джамѣ-ханѣ.